

for dem, der eje deres egne Tiender. Den højtærede Minister vilde yderligere udvikle denne sin Opfattelse ved at bruge et Billede, for at gøre mig klart, hvor urigtigt et Standpunkt jeg har indtaget. Den højtærede Minister sagde som saa, at hvis han tog 100 Kr. af min Lomme, for at give dem til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), saa gjorde han mig Uret, hvis han ikke gav mig fuld Erstatning. Jeg takker den højtærede Minister for, at han ikke har i Sinde at misbruge mine Penge saa groveligt, for hvis den højtærede Minister vilde gøre noget saadant, var det jo egentlig urigtigt, at jeg skulde betale Gildet. Navnlig efter den Kongres, som Socialdemokratiet holdt forleden i Aarhus, vilde det jo, for saa vidt den højtærede Minister tog 100 Kr. af min Lomme og gav dem til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds uden at byde mig fuld Erstatning, se ud som et Bidrag til en Art Bestikkelse for at tilvejebringe en bedre Balance mellem Socialdemokratiet og Regeringen. Thi det synes jo, som om det venskabelige Forhold, der hidtil har været mellem dette Tings Flertal og Socialdemokraterne staar Fare for at gaa fløjten.... (*Sigvald Olsen*: Det er *De* glad ved!). ... Jeg sørger ikke over det, det skal jeg ikke nægte, og jeg vil ærligt tilstaa, at jeg vilde ikke yde de 100 Kr. for at gøre Forholdet bedre, og jeg er glad ved, at den højtærede Minister har givet mig sit Ord paa, at han ikke vil misbruge mine Penge paa den Maade — det takker jeg ham for. Den højtærede Minister sagde endvidere, at der derimod intet var i Vejen for at tage 100 Kr. af min højre Lomme, naar han samtidig lagde 106 Kr. i min venstre, og — sagde han — det er det, der sker over for de Tiendeejere, der eje deres egen Tiende. Nej, det er ikke ganske rigtigt. De 6 Kr. var Skatten, der hviler paa Tienden, som man frigiver. Deri tager den højtærede Minister fejl. Skatten paa Tienden frigives jo ikke efter dette Forslag alene. Den er frigivet, saa snart Hans Majestæt Kongen har stadfæstet de Skattelovforslag, vi have vedtaget; thi deri bortfaldt jo ogsaa Skatten paa Tiende. Men selv om den højtærede Minister vil fastholde det, saa holder det alligevel ikke Stik. Sagen er nemlig den, at Lovforslaget har jo fastsat en Gang for alle, hvad Tienden er værd. Tienden er som saadan takseret til 25. Gange den aarlige Ydelse; det er det, den højtærede Minister og Lovforslaget og

Rigsdagen sige, at Tienden er værd. Men jeg mener, at det maa den saa være værd, hvad enten den ejes af Povl eller Per. Ejer en Godsejer den, eller ejer en enkelt Mand den, eller ejer et Konsortium den, saa siger Lovforslaget, at den er 25 Gange den aarlige Ydelse værd, og skal betales derefter. Men ejes den af Yderen selv, saa siger Lovforslaget og Ministeren, at saa er den ikke andet værd, end at man sletter den ud uden videre. Det kalder jeg sandelig ikke at tage 100 Kr. af en Lomme og lægger 106 Kr. i den anden. Det Billede halter og er ikke overbevisende for mig.

Det glæder mig for øvrigt, at den ærede Ordfører erkendte, at hvis Tiden og Forholdene havde været noget anderledes, end de ere, saa vilde Flertallet ikke have været utilbøjeligt til at indtage det samme Standpunkt, som jeg indtager, og den ærede Ordfører har jo yderligere vist, hvad han mener dermed, idet han sagde som saa: Flertallet har strakt sig saa vidt, som det efter Forholdene har kunnet lade sig gøre. Jeg ved nu ikke rigtigt, hvad den ærede Ordfører sigter til. Der sker jo ingen Ulykke, fordi vi vedtage mit Forslag. Det er jo ikke andet, end hvad vi have vedtaget 2 Gange før her i Tinget. Det er altsaa vort eget Standpunkt, og hvilken Ulykke vilde der være i, om vi vedtog det en Gang til og sendte det op til Landstinget.

Ja, jeg ved selvfølgelig ikke, hvad man der vil sige dertil; og jeg ved ikke, om den ærede Ordfører er saa sikker paa, at det vil forvolde anden Ulykke end den, at det vil blive stemt ud i Landstinget. Det højeste, der kunde ske, var dog, at vi i saa Tilfælde fik Loven sendt ind til en eneste Behandling, og hvis det saa viste sig, at Landstinget var umedgørligt paa dette Punkt, nu vel, saa blev Spørgsmaalet, om vi ville henvise Sagen til et Fællesudvalg eller vedtage Lovforslaget. De Stadier ere jo endnu tilbage, foreløbig have jo kun 1ste og 2den Behandling fundet Sted, og jeg finder det derfor saa naturligt, at Folketinget fastholder sit gamle Standpunkt ikke at gøre Forskel paa Tiendeejere. Naar vi en Gang have sagt, at Tienden er saa meget værd, maa det være ligegyldigt, om den ejes af den ene eller af den anden. Det er mit Standpunkt, det har været Folketingets Standpunkt, det har været Justitsministerens Standpunkt og det har været flere af de nuværende Ministres Standpunkt. Jeg synes derfor ikke, at der er noget i Vejen